

ĎOĎOVE DENNÍKY Z CIEST

ISLAND 2005

denník

Košice, 2006

prepísala: Mima

POĎAKOVANIE

V prvom rade by som chcel poďakovať Míme za to, že mi prepisala denník. Netuším síce ako sa mi ona poďakuje za to, že som jej dovolil na mojom denníku naučiť sa Latex, avšak každopádne myslím, že to zvládla celkom dobre.

Contents

Úvod	1
Prvý deň - 27.07.2005, streda	1
Druhý deň - 28.07.2005, štvrtok	4
Tretí deň - 29.07.2005, piatok	5
Štvrtý deň - 30.07.2005, sobota	7
Piaty deň - 31.07.2005, nedeľa	8
Šiesty deň - 01.08.2005, pondelok	9
Siedmy deň - 02.08.2005, utorok	11
Ôsmy deň - 03.08.2005, streda	11
Deviaty deň - 04.08.2005, štvrtok	13
Desiaty deň - 05.08.2005, piatok	14
Jedenásty deň - 06.08.2005, sobota	16
Dvanásty deň - 07.08.2005, nedeľa	17
Trinásty deň - 08.08.2005, pondelok	18
Štrnásty deň - 09.08.2005, utorok	20
Pätnásty deň - 10.08.2005, streda	23
Šestnásty deň - 11.08.2005, štvrtok	24
Sedemnásty deň - 12.08.2005, piatok	25
Osemnásty deň - 13.08.2005, sobota	26
Devätnásty deň - 14.08.2005, nedeľa	28
Dvadsiaty deň - 15.08.2005, pondelok	30
Dvadsiaty prvý deň - 16.08.2005, utorok	31
Dvadsiaty druhý deň - 17.08.2005, streda	34
Recept	35

Obsah batoha	36
Pohyb	38
Literatúra	39

Úvod

Mal som asi 15 rokov, keď som čítal v nejakej knihe o nejakom Čechovi, ako si nabral na 2 týždne ovsených vločiek a prešiel sám peši Island. Začal som vtedy jesť ovsené vločky a snívať o tom, že raz naložím ruksak ovsených vločiek a prejdem Island tiež.

Prešlo nejakých 15 rokov a pri Červenom víne pred Pickard klubom na Senci sme sa s Marekom, Brankom a Maťom bavili, že kde tak do sveta. Ja som vtedy zasa vytiahol aj ten Island. Chvíľu sme sa o tom bavili, no nakoniec zavrhli, lebo nám to vychádzalo finančne náročné.

Muselo prejsť ďalších 10 rokov, aby som si povedal, že už je snáď na čase. Plánovať som začal už vyše pol roka dopredu. Stretol som sa s Islandňanom, čítal knihy a plánoval. Plný batoh vločiek a 3 týždne by mali stačiť. Dátum odchodu nebol istý a tak nakoniec naplánované bolo všetko len to nie, že kedy.

Prvý deň - 27.07.2005, streda

Večer pred spaním som si povedal, že ráno vstanem o šiestej a idem do práce peši s batohom. Mám to nejakých deväť kilometrov, takže by to bolo dobré zahriatie.

O deviatej som nakoniec z postele vykukol zobral batoh a S-bahnom odišiel do roboty. Letelo mi to až večer, takže som nevidel žiaden dôvod mrhať vzácnu dovolenku. Najprv som sa dohodol s Markusom, ktorý šiel domov, že ma hodí do Mannheimu a stadiaľ sa odtrepem cez Mainz do Hahnu. Markus ale nakoniec ísť nemohol, tak som si našiel do Mainzu rýchlik priamo zo Stuttgartu a do šiestej som bol v kľude v práci.

Na Hbf som došiel v pohode. Dokonca so si, nadávajúc na zložitosť obsluhy, dokázal kúpiť v automate správny lístok. Tým ale pohoda končila.

Na nástupišti vlak nebol. Tak som si sadol, lebo do odchodu boli ešte tri minúty a žiadne meškanie tam nesvietilo. Po chvíli tam však nesvietilo vôbec nič a za chvíľu úplne iný vlak. Začal som šípiť problémy. Chytil som najbližšieho výpravcu a on, že vlak mešká 25 minút. Ja som mal v Mainzi

rezervu na prestup 20 minút. Bolo to v riti, keďže neskorším busom som už nestíhal lietadlo.

Tak som šiel k Servis Centru a povedal im, že lietadlo musím stihnúť a nech niečo robia. Do Mainzu ďalší vlak prichádzal 15 minút po odchode busu a do Frankfurtu 10. Tak tetuška sa chopila telefónu a dala sa vybavovať, aby na mňa bus vo Frankfurte počkal. Vybavila. A krikom ma šprintom poslala na vlak do Frankfurtu, keďže odchádzal za minútu.

Vo vlaku mi napadlo, ten rýchlik by mohol stáť aj na letisku Frankfurt a bus tamadiaľ ide tiež. Tak aj bolo. Tak som zasa volal ja, nech teda bus na mňa vo Frankfurte nečaká. Že počkám na bus na frankfurtskom letisku. Pohoda.

Padol mi kameň zo srdca, no len tak na 3/4 sekundy. Keď som si totiž pozrel príchod busu a odlet, zistil som, že bus prichádza 25 minút pred odletom, čo nemohlo stačiť. Tak som volal na letisko a oni, že 30 minút pred odletom zatvárajú check-in a ak tam nebudem, tak smola, neletím. Môžem vraj skúsiť ukecať šoféra busu, nech na to dupne. Tak som sa jej za takúto radu veľmi pekne paďakoval. Toto som videl zle.

Na frankfurtskom letisku som mal ešte aj čas, ale keďže už tam prišiel bus neskôr, šťastím som nekročtal. Hodil som reč so šoférom. Povedal, že skúsi. ale nič nesľubuje, lebo cesty sú plné.

Zvládol to. Priešiel o 8 minút skôr, čiže 3 minúty pred zatvorením check-inu. Spravil som osobný rekord v behu na 100 metrov s 25kg batohom na chrbte. Stihol som to, a keďže tam bolo ešte dosť ľudí, tak preťahovali ešte skoro 10 minút po záverečnej.

Miesto na sedenie som mal vedľa nejakej mladej dámy vyzerajúcej na 17. Nakoniec sa z nej vykľula švajčiarska 21-ročná študentka Júlia. Bol to milý let. Keďže Islandania sa okolo nás nalievali alkoholom, dali sme si aj my červené víno a prekecali celú cestu. Júlia bola kedysi na Islande au-pair, našla si tam domorodca a teraz ide za ním a potom idú spolu do Švajcu. Domorodec tam ide študovať fyziku, lebo na Islande sa nedá. Neviem, či to je láska k fyzike alebo láska k Júlii, ale je to jedno. Tak som sa podozvedal o živote na Islande všeličo a Júlia nakoniec navrhla, že milovaný príde autom, a že ma vezmú do

Reykjavíku. Nemohol som takúto ponuku odmietnuť.

Na letisku bol kus chaos, ale podarilo sa. Čo ma prekvapilo bolo, že vôbec nekontrolovali doklady. Mladý bol sympáťák. Jeho meno som nevedel vysloviť, nie to ešte si zapamätať, takže ostane mladý.

Domorodci jazdia otrasne. Aj preto mal mladý obrovské popanete BMW, lebo jeho otcovi zobrali vodičák. Do Reykjavíku je to dosť nudná cesta po pobreží pomedzi porozhadzované kúsky priemyslu a základňu NATO. Majú tam aj hlinikáreň, čo ma kus prekvapilo. Bauxit sa totiž na Island dováža. Vraj sa to oplatí, je tu lacná elektrina, všetko majú z geotermálu.

Island má okolo 290 000 obyvateľov, z čoho asi 180 000 žije v Reykjavíku a okolí. Vzhľadom k tomu, že s flekom nemusia šetriť a najvyšší dom, čo som tu videl mal 3 poschodia, tak je to tu rozľahlé ako 2 Prahy. Nakoniec sme sa ale do centra dostali. Bolo pred polnocou. Tak sme sa dojemne rozlúčili a oni šli. Ja tiež. Zistiť, kde to vlastne som.

Keď som tak čumel do mapy, pristavila sa pri mne mladá sympatická dáma, že či mi môže nejak pomôcť. Milí sú tu ľudia. Tak som sa jej, že kde som. Po zorientovaní sa som skúsil 2 blízke "lacné" hotely, no ale očividne recepcie už nefungovali. Zraziac sa s dvoma kamarátmi, som sa dozvedel, že recepcný je teraz doma. Vykašlal som sa nato. Bolo po polnoci a obehávať hotely, kde by som dal za noc 50 Euro — áno, to je lacný hotel na Islande — sa mi naozaj nechcelo.

Odtrepal som sa k miestnemu jazierku, ktoré obklopuje park, a tam som sa, pod stromom, vyspal. Teda, vyspal ako vyspal, v podstate ani tma nebola.

Tu musím spomenúť lietadlo. Keď sme štartovali z Hahnu, slnko zapadalo. Napriek tomu, že sme šli na západ, viac a viac "svitalo". No reálne je lietadlo pomalšie ako slnko. Tým, že sme ťahali na sever, sme to dosť kompenzovali, priam doháňali. Úplná sranda bola, keď slnko začalo prenikať cez pravé okná. Najprv sme, že asi piloti poblúdili, ale potom, keď som si to predstavil, že kde je asi slnko, ako je naklonená Zem a tak, tak napriek tomu, že sme večer leteli na severozápad, svietilo nám slnko z pravej strany.

Druhý deň - 28.07.2005, štvrtok

Ráno som vstal, zjedol chlieb čo som mal vrecku ešte z Ehningenu a pobral sa do mesta dúfajúc, že už dačo bude otvorené. Chyba. O deviatej alebo desiatej. Tak som sadol na lavičku a pozoroval ľudí miestnych. Ženy sú tu niektoré veľmi pekné, ale tak ako sa tu obliekajú by sa doma neukázala na ulici žiadna. Taký mix 60-tych rokov a dneška.

O deviatej mi otvorili kníhkupectvo. Kúpil som mapy, aj keď to nebolo úplne to čo som chcel. 1:250 000, no uvidíme. Sadol som si na chvíľu pred jednu kaviarničku a dal si kapučínko. Na každej stoličke tam bola deka, asi vedia prečo. Inak, bolo príjemných 15 stupňov. Páčilo sa mi tam a tak som im z vďaky rozmlátil cukorničku. Ani tak ma nevyhodili, tak som šiel sám.

O desiatej otvorili šport, ale tam som nepochodil. Skúsil som ešte dakde zohnať technický benzín, ale prehra. Tak som sa na to vykašlal a pobral sa z pekného mesta preč. Bus č.15 ma mal vyniesť kamsi na okraj, lebo šlapať cez Reykjavik sa mi nechcelo. Chvíľu trvalo kým som ho našiel, ale podarilo sa. O nejakej 11:30 som stál pred busom, nastúpený vyraziť na túru. Počasie bolo pod mrakom, čo trochu sťažovalo orientáciu, ale dalo sa. Ono mraky boli dosť nízko a zakrývali kopce. Ešte som sa spýtal šoféra, že kde som. Povedal mi, že za kopcom je jazero, ale že ho na mojej mape nevidí. Nezdalo sa mi to, no nakoniec som to jazero našťastie našiel. Nebol som tam, kde som chcel byť, no dalo sa.

Viditeľnosť bola nič moc a tak som nevedel presne odhadnúť, či sa dokážem vrátiť na cestu, ktorou som chcel ísť. Ani ma to veľmi netrápilo, chcel som hlavne začať. Vedel som, že prvé 2-3 dni to bude ťažké.

Po odšlapaní 4 km so už mal dosť :). Takisto som pochopil, že na cestu, ktorou som chcel ísť sa nedostanem a budem musieť ísť o dosť dlhšou. No a do tretice som zistil, že domorodci sú prasce.

Aby toho nebolo málo, tak mapa ukazovala cestou 4 rieky a nebola tam ani jedna. Ako začiatok to bolo celkom fajn. Po ďalších pár kilometroch som sa napojil na hlavnú cestu na východ k jazeru, ktoré bolo mojím cieľom a šiel som po nej sem tam zdvihnúc palec. Chcel som zobrať tých 21 km, ktoré

vznikli nechtiac naviac.

Zastavili starší manželia. Tiež šoféroval otrasne. No šlo to. Trhanie volantom je asi miestna špecialita. Na konci tej roviny bol kopec a za ním dolina, z ktorej husto stúpala para, rovnako ako z mnohých džúr v kopci naproti Island. Ukázali mi na potrubie vedúce popri ceste a povedali, že teplá voda pre Reykjavik. Im sa žije. Starkí si šli na svoj letný dom pri jazere. Ja som vystúpil a pred sebou mal asi 20 km popri jazere na jeho severný koniec. Nohy v pohode, ale plecia nezvyknuté. Aspoň ten pohľad bol krásny.

Kdesi v polke som povedal, že dosť a dve hodiny pauza, keďže som bol aj nevyspatý. Zaparkoval som na brehu jazera na kameňoch a po chvíli mi došlo, že ruksak, ktorý som hodil, pristál asi s GPS na šutri, lebo GPS bolo pripevnené na ruksaku. Bola to pravda. Samozrejme to chytil dislpej. Kua.

Pojedol som, poodychoval, polamentoval, pokochal sa a šiel som ďalej. Ešte asi 12 km do konca. Mapa 1:250 000 nie je to pravé a tak som občas zašiel kde som nemal alebo obchádzal nejaký ten plot a tak podobne. Začal som sa tešiť na to, kedy budem ďaleko od hustého osídlenia, v púšti, kde si piesok nikto neohradzuje.

Asi 5 km pred kempom začalo liať. Tak som hodil bundu a pobral sa ďalej. Po chvíli pristavilo auto, že či nechcem vziať. Vymäkol som, prvý deň, kašať nato. Ako sme sa pohli, prestalo pršať a v kempe bola suchá tráva.

Tak som postavil stan, navaril, pojedol, prehodil slovo s cyklistami, prečítal kus o tom kde som a zaľahol spať. Mal so dosť. Budík bol na šiestu.

Tretí deň - 29.07.2005, piatok

Po prvom zvonení som budík nezaklapol, ale prestavil na ôsmu. Vtedy som už vstať dokázal. Poraňkovoval som už vložky a naľahko som sa vybral na 4 km túru do centra diania.

Pinguellir je asi najvýznamnejšie mesto v histórii Islandu. 930 — nezabudol som jednotku pred deviatkou — tu bol ustanovený prvý islandský parlament a od tej doby sa všetky významné udalosti Islandu odohrávali tuna.

Z očnéhó hľadiska je to pekné miesto na zlome dvoch zemských platní,

takže je plné všakovakých dier a pekných útvarov. Poprechádzal som sa tam medzi davmi iných turistov a pobral sa späť do kempu. Cestou som narazil na pár hlbokých dier s priesračnou vodou a na dne kopec mincí. Tam by sa potápalo ... :)

Vrátil som sa do kempu, zbalil sa a vypadol. Prihovoril som sa ešte dvom angličanom, ktorí tam už hodinu stopovali a dal som sa odčítavať kilometre.

Asi po 2 km mi napadlo, že tých ranných 5 odšlapaných, by som sa mohol zviesť. Tak som počas chôdze občas zdvihol palec a asi tretie auto zastalo.

Sympaťák. Pokecali sme, odhalili sme finty v jeho aute, keďže bolo "nové" a ja som chcel šrubovák a nakoniec mi dal typ, že kam mám ísť na konci a ja som si po krátkej úvahe povedal, že vlastne super nápad. 3x sa ma spýtal, či naozaj chem ísť len 5 km a potom ma 2x upozornil na pondelok, keď pôjdu na Islande všetci do prírody sa ožierať. I rozlúčili sme sa a ja som ostal v strede ničoho.

Musel som zmeniť systém šľapania, lebo to bolo nesystematické. Povedal som si, že pauza stále po 5 km. Nápad to bol dobrý, ale 5 km s tým batohom sa zdá nekonečne veľa. Ale dodržal som. Krajina bola kopcovitá a to čo bolo mimo cesty bolo jak dorité od krtkov. Bolo to síce mäkké, ale reálne sa po tom chodiť nedalo.

Na konci neviem ktorej päťky som v jednom "meste" narazil na šípku, že geotermál kúpaničko a sauna a tak som nezaváhal. Bol to balzam. Bol som tam viac než 2 hodiny a bolo jasné, že takéto budem vyhľadávať. Ono, nenamakám sa, lebo tu fučí para zo zeme na každom kroku.

V horúcej vani som narazil na 5 Čechov. 4 baby a 1 mladňák. Cestovali po Islande stopom. Hold, niekto si to vie zariadiť. Akurát neviem, či by mi z tých 4 báb občas nedrbalo.

Ako znovuzrodený som sa pobral ďalej. Plán bol ešte 15 km. Šlo sa celkom OK a takmer som skončil v ďalšom geotermále. Nakoniec som ale odolal. Na 14,7 km som narazil na rieku a tak som sa na tých posledných 300 metrov vykašlal. Poriadne som navaril — polievka so špagetami — a zaľahol. Očividne som vyfúkol flek nejakej partii s autom.

Štvrtý deň - 30.07.2005, sobota

Mám pocit, že jeden z hlavných problémov, s ktorými budem musieť na Islande bojovať, je ranné vstávanie. Pokus vstať skoro zasa nevyšiel a tak som vyrazil zasa až pred 11. Počasie bolo ako vždy, čiže príjemne pod mrakom. Šlapalo sa mi v pohode, až na tiahu batoha. Držal som sa systému 5 km a oddych. Po 10 km so prešiel za roh a 5 km pred sebou som videl Geysir. Čiže po našom gejzíre, keďže podľa tohoto tu sú pomenované všetky gejzíry sveta. Tak ako píšú v striekacom poriadku, gejzír vystrekol každých 10 min. a bolo to viditeľné z diaľky. Rovnako boli viditeľné aj rady turistov a autobusy, ktoré ich vozia. Toto nemusím, no čo už.

Keď som tam dorazil, pršalo. Tak ako prvé som sa vrhol v smere šípky ukazujúcej na bazén a povegetil asi 2 hodiny v horúcich vodách. Toto mi bude po návrate z Islandu vážne chýbať. Nakoniec som sa predsa len donútil odísť a staval sa ešte na kafe, keďže očividne, keď makám, tak mi pitie kávy nevádi. Pri tej príležitosti som sa rozmaznával hrozičkami.

Od vedľajšieho stola som začul češtinu, ktorá sa ukázala byť slovenčinou. 3 Slováci a Rakúšan. Smerovali na sever, tak som sa spýtal, či ma nevezmú ku Gulfosu, čo bolo 6 km a čo som stejne potom musel odšľapať ešte dvakrát, aby som sa dostal na druhú stranu rieky cez most, ktorý je 6 km nižšie. Najprv sa žľakli, že sú plní, no keď pochopili, že s nimi nechcem tráviť hodiny, súhlasili.

Tak som ešte vyšiel von, že si aj ten Geysir pozriem, keď som už tu a zhodou okolností vtedy vystrekol. Ináč to čím sa turisti kochali nie je "ten" gejzír. "Ten" striekal 80 metrov, no prestal po tom, čo doňho nejakí inteligenti nahádzali šutre. Po nejakom zemetrasení zasa začal, ale len raz denne.

Pri Gulfose som bol za chvíľu. Opäť kopa turistov. Vyzerá to ale super. Je dosť fotogenický aj keď nie je taký vysoký ako napr. Niagara. Takmer ale oňho pred 100 rokmi prišli. Ktosi tu chcel postaviť elektrárňu a vláda to napriek protestom schválila. Dcéra človeka, na ktorého pozemku to stojí sa chcela vrhnúť do vodopádu. Nakoniec sa ale nič nekonalo, lebo investor nezaplátil včas nejaké prachy. Očividne tu mali svojho Dzurindu s Ruskom tiež. Dúfam, že tí dvaja sa navždy stratia, skôr než sa stratí Slovensko pod

PET fľašami a dymom.

Rozlúčil som sa so Slováckmi a začal šľapať 6 km nazad k mostu. Napriek tomu, že most bol pekný, vôbec ma to nebavilo. No a po 6 km 55 na sever. Tam som si už nič stopnúť nemohol, keďže konečne som sa dostal do oblasti, kde sa počet áut za deň dal zrátať na jednej ruke a bolo to už len pre 4x4. Opustil som poslednú farmu, kde sa šli býci zblázniť asi z farby pokrývky môjho ruksaku, a keď GPS zahlásilo 40 km, zapichol som to na brehu rieky. Povaril som, pojedol a bolo zasa po 11. To že sú tu dlhé dni má svoje čaro.

Piaty deň - 31.07.2005, nedeľa

Keď to bude pokračovať takto ďalej, tak na konci tripu budem vstávať večer a do postele chodiť ráno. Vyrzil som až o nejakej pol dvanástej. Najprv som sa ťahal na sever. Minul Gulfoss, pre zmenu z východnej strany a asi po 7 km dorazil ku križovatke, kde som sa pustil na juh. Žiadne autá, pohoda. Po prvej päťke som ešte spravil pracku na ruksaku, aby bedrák držal lepšie a mal som menej hmotnosti na pleciach. No a po tejto úprave som mal odrazu pocit, že pohoda. Ja pako, že som to nespravil skôr.

I prišla prvá rieka, brodenie. Vyzuť, prejsť, obuť. Nič moc, ale osvieži to nohy. Asi po 17 km som dorazil k jednej chate, kde som sa na chvíľu zložil. Boli tam poväčšinou turisti a chatárka, ktorá bola milá a obskakovala, a či si dám kávu, jedlo a tak. Hladný som nebol a tak som, že dík. No po chvíli som si dal kávu. Tak sme pokecali. Ona, že kam a ja, že tam. A ona, že kadiaľ a ja, že tamadiaľ. A ona, že prečo tamadiaľ, keď to je najdlhšie a ja, že práve preto, tak sa zasmiala a bolo milo. Milí boli aj turisti, ktorí tam mali zaplatení pobyt. Tak som pokecal kúsok aj s nimi.

Po hodinke som sa zbalil a že teta, čo som dlžný za kávu. Ona, že nič. Že platiť musia tí turisti, ja platiť nemusím, a že vážne sa môžem s nimi aj najesť a tak. Ja, že vážne nie som hladný. Tak mi ešte na rozlúčku, že ak by som mal hocaký problém, tak bez problémov ku ktorémukoľvek domu, že ľudia mi všade pomôžu. Milí ľudia tí Islandčania. To je asi tým ťažkým životom na severe.

Vyrazil som. Mal som ešte 18 km, ale šlo sa v pohode. Cestou pár brodení a pár zo šutra na šuter, no ináč veget. Až nato, že sa počasie dosralo ešte viac. V dolinkách pršalo, na kopci mrholilo, a to som sa pohyboval +/- 50 m.

Posledných 5 km bolo ťažkých ako vždy, no skončili akurát pri rieke kam som chcel dôjsť. Tak som prebrodil, zaparkoval a zaľahol. Bolo 23.00 a na nejakú večeru som už nemal chuť.

Šiesty deň - 01.08.2005, pondelok

Čosi sa stalo. Bol som hore už o deviatej. No kým som sa nejedol, zbalil a všetky tie hlúposti bolo stejne okolo jedenástej. Keď som montoval posledné komponenty na spacák zbadal som, že na druhej strane rieky je človek s rukosakom, prízrak. Tak som ho chvíľu sledoval a bol ako ja včera. Pozrel, zistil, že s botami priamo neprejde. Tak chvíľu pozeral a chodil hore-dole. Potom sadol a pozeral a nakoniec čakal, či nepôjde auto. Ja som ale čakať nevydržal dlho, no on zdá sa že áno, lebo keď som sa potom obzeral, nebolo po ňom ani chýru ani slychu.

Asi o nejakých 10 km som dorazil k chate, ktorá bola blízko cesty vedúcej k mostu cez Pjorsku. To je tá veľká rieka, kvôli ktorej som musel zbytočne na juh, lebo severnejšie most nie je. Nad ňou sa týči vulkán Hekla - jedna z atrakcií Islandu. Verím tomu, že tam stále je, keďže dnes kvôli počasiu vidieť nebol.

Keďže bolo všelijako, tak som sa rozhodol, že sa na chate stavím, v klude zvolím ďalší postup a pošlem nejakú SMS, že žijem.

Neviem, či to bolo hlúpe rozhodnutie, lebo keď som otvoril oddelenie, kde je mobil, všetko sa tam kúpalo v čomsi červenom a lepkavom. Hneď som tušil ktorá bije. Ten energetický humus, čo mi zostal z nejakých pretekov a ktorý som zobral, že sa môže zísť, sa zišiel. Na zasvinenie všetkého. Tak som strávil dobrú hodinu čistením vecí. Našťastie, je to dosť husté, takže dnu do mobilu nepozatekalo.

Chatár s chatárkou mali frmol. Čakali nejakú skupinu, a tak čistili, varili. Dostal som zasa kávu zadara a podozvedal sa. Chatár v lete robí tu a v zime

na západe v nejakom popanetom hoteli, kde to neznáša, lebo tam musí chodiť v obleku. Môj človek.

To, že v zime tu už nie je sneh, je vážny problém. Ľuďom totiž doma stoja a hnijú skútre. Najhoršie sú na tom firmy, čo ich majú 40 a vozili s nimi turistov.

Chlapík mi čo to prezradil aj o vnímaní lacnej pracovnej sily z vonku Islandčanmi. Také v Európe nie je. Islandčanom sa nepáči, že títo ľudia dostávajú zaplatené menej. Ako príklad uviedol Estóncov, ktorí stavajú vedenie VN, a že musia chudáci obedovať vonku z ešusu. A nadával na firmy, že ich takto vykorisťujú. Ešte lepšie sa vraj stalo na západe. Tam nejaká talianska firma čosi stavia. Najali si Poliakov za malý peniaz. Poliakom sa ale po chvíli prestalo páčiť a chceli viac. Taliani im povedali, že ak sa im nepáči, môžu ísť. Tuná sa ale ozvali Islandčania, že ak nedostanú Poliáci zaplatené to čo oni, tak nerobia ani oni. A bol prúser. Taliani majú hlavu v smútku, no platia. Také sa asi u nás v Európe nestane.

Zbalil som sa a nie príliš nadšený vypadol do dažďa. Stále som nevedel kadiaľ pôjdem, lebo z mapy nebolo jasné, či cez prítok Pjorsy ide most alebo nie. Fučal otrasný východný vietor a ja som šiel na východ.

Stopol som si Nemcov, aby ma hodili cez most. Boli tu len na týždeň a vybrali čerešničky. Otec so synom Tobiasom. Po pár kilometroch som zbadal nejaký iný most. Žeby áno? Most cez prítok bol hneď za sútokom, a tak som sa rozlúčil a tešil som sa, že nemusím ísť "frekventovanou" cestou na sever.

Cesta sa ťahala do kopca, no šlo sa mi celkom v pohode. Stále občas popýchlo, no najviac vadil vietor. Podľa knižiek malo fúkať od chrbta, sviňa.

Okolie začalo vyzerať ako na mesiaci. Po 15 km som z toho vetra začínal mať dosť a došla mi aj voda. Dve rieky, ktoré boli na mape, v skutočnosti neboli, a tak keď som po ďalších pár km narazil na vodu, povedal som dosť a zapichol to tam.

Mal som tak trochu smolný deň, ale nečakal som ďalšie radosti. Až kým mi neprihorela polievka. To ma trochu rozladilo, no a už som len čakal, čo sa ešte stane. Stalo sa. Vykydol som si špagety na spacák. Dúfam, že to som si odbyl na celý pobyt!!!

Siedmy deň - 02.08.2005, utorok

Na počudovanie sa mi vstávalo v pohode a vyrazil som skôr ako inokedy. Občas problém trocha s orientáciou, ale šlo to. Hore kopcom, dolu kopcom, krajinou nikoho a ničoho. Už chápem prečo americkí kozmonauti trénovali pristátie na Mesiaci na Islande. A to ešte nie je to pravé, lebo tu je ešte sem-tam mach či trávička.

Fučal stále ten hnusný východný vietor a okolo šiestej do toho prišiel ešte aj dážď. Bol som ale stále presvedčený, že dnes 35 spravím. Zrada prišla po 20 km. Začala ma bolieť ľavá noha. Našťastie nie kĺby, ale aj tak. No dalo sa. Začal som akurát rozmýšľať o tom, že občas dať si oddych, by nemuselo byť tak od veci. Už je to 6. deň, čo len bez prestávky makám.

Ďalšia zrada prišla na km 23. "Hlavná" cesta šla do prava a taká nenápadná rovno. Podľa mapy tu bola len jedna, tak som sa pustil hlavnou. No po chvíli som narazil na jazero. Hm, vzhľadom k profilu hladiny som nevedel, či je veľké alebo malé. Tak som musel vylietť na kopec a zistil som, že je dosť veľké na to, aby na mape zaujalo dôstojné miesto.

Tož, rezol som si to cez kopec a bral som ho z inej strany. Stále som nemal istotu, že som dobre. Len asi 85%. Keď som došiel na koniec jazera, tak moja istota stúpila, keďže som už vedel jeho veľkosť. Povedal som si, že tu končím. Síce 5 km by som ešte nejak zvládol, no videl som tam problém s vodou a tak som nechcel zbytočne riskovať. Hľadájuť flek na stan, vyšiel som trošku na kopček a za ním maličké jazierko. Hurá, 99%. To malé je na mape, ale nehľadal som ho, keďže je aj vo veľkom nízky stav vody.

Zapichol som to na brehu malého, pomasíroval nohy a už o ôsmej bol v stane. Vychutnával som neskutočné ticho, ktoré len občas narušilo lietadlo vysoko nadomnou.

Ôsmy deň - 03.08.2005, streda

Ráno svietilo slnko. Nechápal som. Dokonca vietor fúkal z opačnej strany. A aj obloha nad stanom bola jasná. Super. Piesok okolo stanu bol už suchý. Tak

som porozkladal veci na slnko a v klúde sa najedol a zbalil. Netlačil som, bral som tak, že dnes síce veget, ale keď sa bude dať, tak máknem, lebo posledné dni som strácal.

Pozrel som sa pred odchodom ešte aj do veľkej mapy 1:600 000, nech mám celkový obraz o situácii a zistil som, že tá cesta, ktorá ma včera miatla, na veľkej mape je. Čiže 100%. Ale to je v riti, to aby človek na orientáciu po Islande nosil so sebou aj glóbus . . .

Prvých 5 km pohoda, vietor fúkal do chrbta. Konečne tak ako mal. No potom sa zasa obrátil a fučal mi oproti až do večera. Našťastie nebol silný, takže sa dalo. Slnko celkom svietilo, takže som šlapal v tričku a vyhodil som aj solárnu nabíjačku na batoh. Je to tu celé také kopcovité, takže nikdy som nevedel, čo ma čaká za ďalším kopcom. Na cesty som sa vykašlal a razil som si to pod azimutom 45 stupňov dopredu.

Poobede som videl v diaľke jedno auto, no šlo našťastie niekde inam, takže vlastne už druhý deň som nestretol ani živej duše. Paráda.

Na 25. km sa mi už nechcelo, ale povedal som si, žiadne výhovorky typu – vietor, dážď, noha – nebavia a dorazím k tej emergency hut, ktorá bola podľa pôvodného plánu dnes niekde cestou.

Tak aj bolo. Pomaličky som sa domotkal k červenej budke na konci sveta asi kilometer od cesty a zistil som, že vlastne nemám nárok ju použiť. Nešlo mi o život. Avšak predstava, že si svoju chorú nohu ošetrujem v stane pri sviečke a stan môže vzbĺknuť a vtedy mi už pôjde o život, ma vohnala dnu a noc som strávil na posteli.

Je to chatka o rozmeroch 2x4 m natretá na červeno, aby ju bolo vidno. Je tu nejaké žrádlo, plynový varič, lekárnička, anténa, deky, pokazená piecka vonku, kniha a výstraha v piatich jazykoch. Tak som si to pekne preštudoval, ničoho sa nedotýkal, navaril si na svojom, nechal im tam jednu sviečku, lebo tie im došli a ľahol spať.

Deviaty deň - 04.08.2005, štvrtok

Ráno bola pohoda, žiadne odpratávanie stanu. Nabootoval som varič, ktorý stál tam, kde som ho včera nechal a spravil si mliečko a vložky. Pohoda. Vonku síce fučalo, ale nejak ma to netrápilo, až kým som nepochopil, že zo severu. To ale bolo až potom, čo som sa v pohode najedol, popratal po sebe a opustil chatku.

Na hlavnú cestu sa mi spať nechcelo, tak som to zobral krížom popri malej pristávacej ploche. Noha ma dosť bolela a tak som sa rozhodol, že dnes kľud, žiadnych 35 km, ale koľko sa mi bude dať, a že jednoznačne potrebujem oddychový deň. Nevedel som ale vyriešiť, že ako to poriešim s odskočením do kempu, kde sú aj kúpele. Bol to totiž rovnoramenný trojuholník a moja cesta šla jendým ramenom. Kemp bol v rohu, ktorým som nešiel a základňa má o 9 km viac, takže to sa mi nechcelo. Možnosti boli dve. Buď stopom po základni a potom peši po druhom ramene alebo peši po mojom ramene a potom stopom po druhom.

Ani jedno sa mi nejak nepozdávalo. No kilometre ubiehali, keď som šlapal a rozmýšľal. Tak som sa dostal na miesto, kde moja cesta bočila a malá šla rovno. Tá čo šla rovno, šla len asi 1 km v dĺžke. Pri pohľade na mapu v mojej hlave skrslo riešenie č.3. Keďže normálna cesta šla oblúkom tak robila kilometre navyše. Keď prebrodím rieku tuná, ak sa bude dať, a potom aj tú druhú a vezmem to viac do ľava, tak ušetrím tých osem kilometrov navyše a dôjdem priamo do kempu. Super.

Rieka sa prebrodiť dala. Tak som to ťahal ďalej. Nutno poznamenať, že dnes sa asi ženia všetci čerti. Fúka hnusný, silný, studený severák a ja mám na sebe aj Polartex bundu a idem v rukaviciach. Sprengisandur sa asi rozhodol, že tomu drzému východňarovi ukáže. Asi nevedel, že za takú zimu som len vďačný, lebo radsšej nosím na sebe než v ruksaku. Ale fúkať mohlo od chrbta ...

Na 25. km som si povedal, že stačilo. Prebrodil som rieku, aby som nešiel spať so špinavými nohami a začal hľadať miesto na stan. Stále fučalo a poprchávalo, a tak som sa snažil nájsť nejaké závetrie. Smola. Stan stál na

vetre, no obklopený kameňmi, no vietor mu aj tak dal zabrať. V podstate som len trýpol, že kedy sa dačo zlomí či roztrhne.

Po zložení som sa podujal na jednu z najriskantnejších operácií, ktoré som kedy robil. Variť s benziňákom v stane, teda v zakrytej predsieni. Ak by chytil stan, tak ešte len potom mám prúser. No vonku sa mi to zdalo v ten moment nemožné. Tak opatrný som ešte nikdy nebol, no podarilo sa bez úrazu. Avšak nerád by som to opakoval.

Fučalo celú noc a ja som ráno o štvrtej špekuloval, či mám držať stan alebo vstať a ísť radšej šlapať abo čo. Nakoniec som sa na všetko vykašlal. Okolo piatej som začal mať pocit, že sa otočil vietor a fúka ten, čo chcem. Zdá sa ale, že to bol len zlý pocit. Nakoniec som spal až kým mi nezazvonil budík.

Desiaty deň - 05.08.2005, piatok

Ráno stále hrozne fučalo a stále zo severu. Nechcelo sa mi v tom vetre nič, tak som si musel pripomenúť, že to robievam aj za oveľa horších podmienok v zime v Tatrách a potom to už šlo. Varič som ale nebootoval a tak som raňajkoval na sucho.

Keď som bol konečne zobudený a vyliezol zo stanu, zbadal som na druhej strane dvoch ľudí "unášaných" vetrom. V tom vetre od chrbta sa pohybovali slušne rýchlo. Pokúsil som sa o nejaký kontakt, ale bezúspešne. Škoda. Mohlo to byť zaujímavé pokecať, aj keď asi nikomu z nás by sa nechcelo brodiť riekou kvôli nejakému bláznovi či bláznom na druhej strane.

Moje najhoršie očakávania sa splnili. Šlo sa mi proti tomu vetru otrasne a ešte som aj nejak nevládal. Jediné, čo ma posúvalo dopredu, bola vidina kempu s horúcou vodou a oddychový deň.

Tak som odprepletal 14 km vo vetre a občasnom daždi a mal potom asi polhodinu pauzu. Na počudovanie sa mi potom šlo oveľa lepšie a tak som aplikoval pravidlo "Keď daco funguje, netreba do teho dlubac" som smeroval na sever orientujúc sa podľa dvoch kopcov, za ktorými, podľa mňa, mal byť kemp. Rátal som, že by to malo byť menej než 25 km dnes, ale nie oveľa.

Cesta sa dosť kľukatila. Stejne som ju ignoroval, čo značilo, že sa kľukatí aj

rieka. Tak som radšej prebrodil, aby som si ušetril ten pol kilometer zachádzky. Po asi kilometri ju ale bolo treba prebrodiť znovu. Tak som dostal super inteligentný nápad hodný Ivaneckého z Ľubotíc. Keďže rieka nebola široká, tak som si povedal, že vyzujem len jednu botu a ten extra krok spravím s paličkami ako o barlách. Samozrejme s 25 kg na chrbte.

Tak som aj spravil. Po prechode som mal obe boty dokonalé. Jednu dokonale suchú a druhú dokonale mokrú. Ono totiž ako som neplánovane vbehol botou do vody, tak nezatahnutosť boty kvôli boľavej nohe sa zmenila na ideálny prítok pre kvantum vody do vnútra. Nasratý na seba som obul druhú botu a šlapal. Kemp mohol byť ešte tak 4 km. Minulo ma pár áut a bus. Bol som už na frekventovanejšom úseku cesty. Rezol som si to trocha krížom a asi 1 km za rohom som zastal uprostred ničoho kemp. Bol to pre mňa raj na Zemi. Kus ma desilo, že nevidím vystupovať paru, no našťastie to bolo len zlým uhlom pohľadu. Kemp baba ma čakala. Ukázala mi čo, kde a jak, a že mi spraví aj kávu, keď chcem. Zo svojho samozrejme. Keď sme vyplňovali papiere — inak aj tu sa dá platiť kartou — tak ona, či nedám reku večeru. Je od včera síce, ale je dobrá. Raj na Zemi. Rád som si dal a bolo to super. Zemiaky, tuniak, ihličie z borovice, neskutočné. Naložila mi to a potom som začal mať blbý pocit, že som jej zjedol večeru. Pocit zosilnel, keď jej došiel muž s malým deckom.

Deculo si ma našťastie nejak obľúbilo, a tak som sa s ním hral a kecal s mužom, kým ona vonku riešila. Ona je tu 2 mesiace v kuse. Júl, august – čo je vlastne sezóna. On robí o 80 km na sever. Vraždí zvieratá už 18 rokov. Vraj je to veľa, ale bez vzdelania si ťažko nájde iný job.

Tak sme tak pokecali, ja som dopil kávu a v bunde som našiel malého hrocha umelého, čo som dostal na škole letnej za dve deravé ponožky od Popradčanov, keď hrali nejakú hru. Tak hrocha teraz dostala malá a bola rada.

Keď už som pri Dunajci, tak nemožem baby, ktoré tam robia v kempe, nazvať ináč ako vygomované kravy, keďže po skúsenostiach tuná, by som každým slušnejším názvom urazil ľudí odtiaľ.

Rozlúčil som sa a šiel konečne postaviť stan. Nemusel som variť a tak som hneď zobral plavky a odchod do bazéna s 39° vodou. Dalo sa v ňom trochu

aj plávať. Najprv tam bola švajčiarska rodinka, takže som sa trénoval na švajčiarskej nemčine a je to iná hatlanina.

Potom došla partia Islandanov. Každý pár plechviek piva a sedeli tam do noci. Ja s nimi :)

Jedenásty deň - 06.08.2005, sobota (oddychový deň)

Pohoda. Žiaden budík. Vstal som v klude okolo desiatej. Keďže teplá voda má 39 stupňov a je tiež pitná, mal som hneď teplú vodu na raňajky. Nádherne svietilo slnko a vietor takmer ustal. Mňa pri tejto predstave takmer vystrelo, ale neriešil som to.

Po raňajkách 2 hodiny v bazéne a na slnku. Oddych ako má byť. Potom som hodil reč so šéfovou, že či mi reku napíše recept na tú včerajšiu žranicu. Ona, že jasné. Kus sme medzitým pokecali o počasí. V noci vraj bolo pod nulou — zdalo sa mi — a na severe aj snežilo. Neskôr som sa dozvedel, že aj na juhu.

Šéfová kdesi odbehla aj s mojou knižkou a mne ostala na krku malá, keďže ocko čosi natieral. A tak som sa venoval malej. Každý si mlel svoje, keďže sme sa nerozumeli, no pohoda. Občas som nejaké to slovo zachytil, teda zachytil do tej miery do akej sa dá zachytiť niečo z džavotu 16-mesačného decka rozprávajúceho jazykom, o ktorom viem len že je.

Nakoniec sme šli k môjmu stanu a tam sa malá hrabala v mojich veciach a bol klud. V tom šéfová s knižkou a tanierom plným žrádla, toho dobrého. Že vraj keď mi tak chutilo, tak tu mám. Pokecali sme ešte trochu o príprave a ona šla s malou a ja som baštil. Bolo to opäť super. Doma skúsím. Poobede prišla zasa s pohárom sladkého, že vraj ich špecialita. Niečo ako hustá smotana a na tom kopec čučoriedok. Takmer som ľahol. Bolo to super. I sme posedeli a pokecali.

Potom som trochu pospal, pošil a navaril si polievku. Južný vietor silnel, kua. Už som to pochopil. Aj to, že ísť z juhu, je vtákovina. Totiž, keď fúka

z juhu je počasie dobré, no keď fúka zo severu, je zlé. Čiže je lepšie ísť za dobrého počasia proti vetru ako proti hnusnému severáku za počasia zlého.

Medzičasom došiel chlapík, čo ide tiež peši, ale ťahá za sebou malý vozík na bicyklových kolieskach. Vyzerá to celkom fasa a celkom som mu občas aj závidel. Došiel totiž tak neunavene akoby nič neniesol. A cez Sprengisandur sa mu s tým musí ísť na 80% dobre. Boh vie, čo robí ten stroj na tých 20%.

K večeru došiel aj cyklista. Šiel z juhu a pochvaľoval si ako bolo dnes dobre, no včera vraj čistá smrť. A ešte večer aj snežiť začalo. Čo nás nezabije ...

Večer sme skončili sedením v bazéne, no bez piva. Cyklista — Nemeč, východný — pracuje na Uni v Hannoveri a keďže chce cestovať lacno, tak jazdí bicyklom. Je tu 3 týždne a na Islande už druhý krát. Barz sa mu tu páči. Asi o pol jedenástej sme to zapychli a šli spať.

Dvanásty deň - 07.08.2005, nedeľa

Ráno vietor a zlé počasie. Našťastie vietor z juhu. Zbalil som sa, rozlúčil so šéfovou a jej rodinkou, povedali sme si pár teplých slov aj s Nemcom, naložil som sa batoh a šiel som. Najprv severovýchodne a ten južný vietor, aj keď nefúkal priamo od chrbta, dosť pomáhal. Potom som to otočil na východ a šiel podľa kompasu, azimut 90 stupňov. Vedel som, že narazím na F26 cestu na sever.

Šlo sa mi veľmi dobre. Ten deň oddychu to chcelo. Mal som pocit, že kľudne by som dal aj 40, keďže som šlapal už na sever a vietor mal do chrbta.

Okolo 20. km ma skoro seklo. Začalo fúkať z východu. Neveril som. Našťastie to bolo len chvíľu. Ináč by som začal preklínať celý Island.

Na F26 som narazil na km 25. Bolo to neskôr než cestou, ale trocha som to rezol. Aj keď tie dnešné reznutia neboli stále ktovieako dobré. Dúfal som, že pôjde nejaké auto mojím smerom, lebo tých 25 km na F26 bola zachádzka a chcel som sa zviest'. Aj preto, že noha ma dosť začala bolieť. Začal som fakt špekulovať, či to mám fakt znásilňovať a ísť 40, keď noha robí problémy.

Dal som pauzu, pomasíroval nohu, namazal dačím a šiel som ďalej, že aspoň

tých 5 navyiac do 35. Nedalo. V podstate som šiel jak chromý, rýchlosťou 3km/h.

Na 31. km som to zapichol. Toto veľmi zmysel nemá, lebo zajtra sa na danú nohu nepostavím, hoci zvyšok človeka bude fit. Vážne som začal rozmýšľať o tom, že zajtra keď chytím auto, tak idem k lekárovi, lebo predomnou je ešte týždeň šľapania a s takou nohou to môže byť problém, plus sa to s ňou môže posrať ešte viac.

Trinásty deň - 08.08.2005, pondelok

Vstal som výnimočne skoro. O pol jedenástej som už šlapal. Plánoval som zobrať auto a dostať sa do Myvantu a tam dať dokopy nohu. Keď som to tak prerátal, tak pripravím sa o deň šľapania k Myvatnu, čo môžem pridať na konci, aby ten prechod bol fér.

Auto som chytil až po 4 km a bolo to prvé auto. Dovtedy šli len opačným smerom. Medzitým som ešte pokecal s dvoma motorkármi. Ono, že až po 9 km ...¹ lebo keď som to prirátal k 25 km extra zo zachádzky, tak to bolo presne po jazero pod Myvantnom, kam by som mal dnes dôjsť a po Myvant je od neho asi 30 km. Takže to budem na konci Islandu dlžný.

Boli to dvaja Švajčiari. Švajčiarov je tu naozaj dajak veľa. Odviezol som sa s nimi asi 100 km k peknému vodopádu. Tam sa pokochal a na dvakrát sa presunul k Myvantu. Ten druhý chlapík očividne šiel inam, kde ma nakoniec hodil, takže nech mu to Pán Boh oplatí na deťoch, čo do kvality nie do kvantity.

Keď som vystúpil od Švajčiarov, zistil som, že je odrazu nejak horúco. Asi 10 stupňov viac než v kopcoch. Asi to bolo tým, že nadmorská výška sa znížila o 700 m. Takže batoh, ktorý sa začal zdať byť prázdny sa rázom naplnil. Súčasne som si po týždni v horách pripadal jak Hossam² na Slovensku. Všade zeleno:) To si človek fakt uvedomí až po týždňoch v púšti...

Myvant je naozaj pekné miesto. Láva sa tu vyšantila a začínam byť rád, že tu strávil deň, aspoň si to obhliadnem.

¹Neviem to po sebe pri oprave prepisu prečítať, takže chápem že nevedela ani Mima. :)

²Môj egyptský kamarát.

Prepadol som informačné centrum zvané Zanzibar a chcel som po nich kde je lekárne a ešte čosi, čo som už zabudol. Kemp bol pod nosom a lekárne tiež, len tu to majú kus tak divné.

Zhodil som sa v kempe, dal sprchu a šiel do lekárne. Jeep na dvore znamená, že sestra je tam. Je to totiž lekárne s ordináciou naraz. Ale lekár je tam málokedy.

Pokecal som so sestrou, pozrela nohu a veľmi múdra z toho nebola. Takže ideme volať doktorovi, keď tu nemôžem pár dní čakať. Hodnú chvíľu s ním po telefóne kecala, šahala mi na nohu, ja som tam jačal a nakoniec, že si s ním mám pokecať. Tak som pokecal. Vrael, že to môže byť od preťaženia, ale že skôr som mohol chytiť nejakú infekciu kože, takže do istoty mi buď na diaľku predpíše antibiotiká, alebo zájdem do Husaviku za ním do nemocnice zajtra. Keďže pojedať antibiotiká sa mi len tak nechcelo, rozhodol som sa, že idem zajtra do Husaviku, do nemocnice. Stejne by som ináč len oddychoval tuná. A Husavik je vraj veľmi pekné mesto.

Prepadol som ešte supermarket hneď vedľa a nakúpil som hlúposti, ktoré som potom konzumoval. Pred spaním som sa ešte stavil na recepcii kempu, že odkiaľ tu idú busy. Oni, že tam, a že mi môžu aj lístok predať za tú istú cenu. Tak ja, že či je to pre nich výhodné, oni, že hej, tak ja že dobre.

Ešte som si spomenul na jeden zážitok. Keď som šľapal do kempu bola tam nejaká mladá deva a ja, že či teda nevie, že kde je kemp. Ona, že nie, lebo ona sa stratila. Ja, že jak sa teda stratila. No že sa zadívala na jazero a bus odišiel bez nej Akureyri. Čistá Mira, pomyslel som si. No a teda, že kde teraz ide? Ona, že nevie. Tak som vybral mapu, reku dzifče, sluchaj tu, do Akureyri je to asi tak 90 km, takže ak tam chceš dôjsť po vlastných, to asi kus prehrávaš. Ona, že to hej, a teda, že ona skúsi stopovať a došlo, že má aj mapku z infocentra. Tak som jej vysvetlil ešte raz, že jak tam má ísť a ona, že super a šlapala ďalej a autá ju obiehali. Hm. Ináč Talianka a anglicky skôr nie ako hej.

Štrnásty deň - 09.08.2005, utorok

Budík na pol ôsmu. Bohaté raňajky a o pol desiatej som bol nastúpený pred hotelom, od ktorého mal ísť o 15 minút bus. Do 15 minút nás tam bolo 6, ešte aj český pár, ale nejak som s nimi nekomunikoval len zdvorilostne anglicky.

Asi pol hodiny po oficiálnom odchode busu sme začali zisťovať, že kde teda bus je. Jeden Holanďan akčne potelefonoval a oznámil nám, že bus sa pokazil, takže šofér berie vlastný Jeep a dôjde za chvíľu. Jeep resp. auto, je pre 5 ľudí. My sme boli 6. Šofér 7. Tak snáď Česi dačo chytia, napadlo mi, lebo tí medzitým stopovali. Česi nechytali nič a za chvíľu došlo skôr malé než veľké auto. Vystúpil z neho starší islandský drsňák — presne podľa mojich predstáv. Zapálil si cigaretu a že teda, koľko nás je. My, že 6. On, že auto je pre 5. Tak tým svojim drsňáckym krokom sa presunul dozadu, otvoril kufor, a že batožinu. Tak tam všetci napchali batohy. Potom otvoril zadné dvere, a že nastupovať. Nikto sa k tomu nemal, tak ja že keď nikto nejde, tak ja idem. Po mne sa začali hrnúť všetci. Nakoniec sa nás tam natlačilo 6. Čech si držal babu na kolenách a 4 vedľa seba sa dá. Posledný šiel dopredu. Drsňák akoby presne na to čakal, zabuchol dvere, nabootoval auto a vyrazil. Že to spraví kus rýchlejšie jak bus som vedel, ale celá tretina ma prekvapila. Proste hnal to. Najprv založil CD s tvrdou muzikou, kde každé druhe slovo bolo "mother fucker" a potom už vyrazil rýchlosťou cez 130 km/h. Prechod z asfaltky na nepevnú cestu asi ani neregistroval, my hej. Keď čosi na aute zarachotilo, tak zatvoril okno, aby ten hluk nerušil hudobnú vložku. Všetci to brali nejak v pohode, až kým plnou rýchlosťou nevletel do 14% klesania. No musím priznať, že tam vymäkol a na úľavu mnohých, spomalil.

Došli sme v pohode. Busová stanica v Husaviku je na benzínke Shell. Povedal, že teda vzhľadom k problémom nám účtuje po 1000-ke. Originál je 1600. Holanďan a ja sme ale už lístky mali za 1600. Tak som teda, že mu dáme tiež po tisícke cash a prachy za lístky si necháme vrátiť. Ináč 1600 je asi 18€³

Nemocnica bola blízko. Chvíľu trvalo kým som našiel hlavný vchod a

³Lepšie povedané: Bolo v roku 2005.

ďalšiu chvíľu, kým som pochopil, že všetci tam chodia bosí. Čiže vyzúva sa pri vchode. Potom to už šlo. Počkal som v príjemnom prostredí a vzala si ma Dr. Johanna. Všetci sa tam nazývajú menom, všimol som si, a je to milšie. Ja som Dr. Stanislava, teší ma. To má človek hneď viac dôvery k takému dochtorovi, ako keď nepovie nič abo len, že ja som dochtorka Bachledová.

Dr. Johanna bola mladá a asi aj neskúsená. Nevedela presne, dlho špekulovala, či je to infekcia alebo len zapálené z preťaženia. Nakoniec, že skôr infekcia a teda musí intravenózne antibiotiká, no že ešte sa poradí. Tak prišiel ďalší dochtor, meno som mu zabudol. A zasa sme špekulovali a on teda, že infekcia to nie je. Lebo ak by, tak za 5 dní sa to rozšíri a toto stalo a boli by aj ďalšie príznaky, čo nie sú. Dobre teda, nie infekcia. Takže žiadne antibiotiká, ale dačo silné protizápalové a musím odдыхovať. To sa mi veľmi nepáčilo, ale uvidíme. Dostal som Voltaren Rapid, to je 2x silnejší jak ten bez predpisu, a že 3x1. Tak som zaplatil, zobral faktúru a tešil sa na to ako si to bude moja poisťovňa prekladať :)

Lekáreň je tuná tiež taká viacúčelová, čiže s drogériou. Trochu im to trvalo, nechápal som prečo. No keď som dostal moje lieky v sáčku, na ktorom bolo vytlačené moje meno a všetko čo mám v sáčku a na každej krabičke opäť papierik s mojím menom a presné dávkovanie a zdôraznené, že toto je len na predpis a ešte aj dĺžka na "ý" na mojom mene, tak som chápal, že prečo mi tam len nešmarila krabičku, nenačmárala rukou "3x1" nečitateľne a nejel som.

Keďže bus 35 mi ušiel a ďalší až o 5 a pol hodiny, rozhodol som sa, že idem na miestnu atrakciu a to je pozorovanie veľrýb. Tým je Husavík známy. Nebolo to lacné - 45 euro - no vraj majú 95% úspešnosť a takú možnosť nemá človek furt.

5% žiadnu veľrybu sme nevideli, videli sme ale kopu delfínov, z čoho bola väčšina excitovaná a to aj tak nás tie delfíni ignorovali, no ináč nič. Vraj ráno tu boli. Veľryby videla len jedna ženská, čo bohviečo hulila a tá stále po nemecky vykrikovala, že tam a tam a aké sú krásne a nič tam nebolo. Šťastná to žena. Na konci som sa spýtal, že koľko z tých 95% sú delfíny. Tak mi nevedeli povedať, ale jasné že len veľryby rátajú medzi veľryby. Vraj majú na nete minuloročný log book, tak som zvedavý.

Po návrate som ešte nakúpil na večeru a dal sa čakať na bus. Mal som asi 20 minút. Opäť drsňák, ale už s minibusom. Bol som jediný cestujúci a v pohode sme sa dohodli, že akceptuje ten ranný lístok, lebo jemu to môže byť jedno a ja si ušetřím robotu s vracaním lístka. Cesta bola v pohode. Drsňák skonštatoval, že aký na hovno deň — ja, že hej — ale, že my čo máme zlatú trpezlivosť . . . Bol mi už ráno na prvý pohľad sympatický. Tak sme sa vrelo rozlúčili a každý šiel po svojom.

Ináč cesta Myvatn – Husavík ide údolím, kde je plno fariem a skleníkov a tie skleníky vykurujú z geotermálnych prameňov, ktorých má každý veľa. A týmto štýlom dopestúvávajú to, čo na Islande bežne nedorastie.

Rozhodol som sa, že večer ešte nejaká teplá voda, a tak som sa na recepcii, že kde. Bolo mi povedané, že tu 100 m, v jaskyni je voda 29°, čo mi pripadalo studené a že o 2 km ďalej je voda 43°, čo mi prišlo akurát. Bola to pekná prechádzka. No jaskyňa, ktorú som našiel, mala vodu príliš horúcu nato, aby som v nej vydržal dlhšie ako 15 sekúnd s nohami, len. Neskôr som sa dozvedel, že tá v ktorej som bol, mala 46°, čo mnohé vysvetľovalo. 43° bolo o 70 metrov ďalej.

Keď som tak sedel v tej jaskyni, prišlo nejaké auto, vystúpil z neho nejaký Angličan, pozrel zhora a že "It's a big black hole" a odišli. Kokotko.

Vrátil som sa do kempu a špekuloval ako sa vyhnúť motaniu sa kolo ciest, lebo to dosť naťahovalo a robilo to ešte 190 km popri cestách. Tak som si vymyslel skratku cez hory, no chcel som si overiť, tak som sa spýtal domáceho. On, že dá sa, lebo tamadiaľ šla stará poštová cesta. Super. Spýtal sa ma odkiaľ idem a ja že z Reykjavíku, ale že toto som preskočil, no chcem spraviť dačo navyše na konci a on, že to sa musím vrátiť. Tak som sa nad jeho múdrymi slovami zamyslel a povedal som si, že má pravdu. Na druhý deň som sa rozhodol, že idem stopom dolu a prejdem si asi 40 km divočinou k Myvatnu a aspoň si otestujem nohu. Bude to ľahšie, lebo bez batoha, no nebudem musieť potom na kopci rozmýšľať, že toto som neprešiel a namiesto toho som toto a tak. Teším sa.

Pri pokece som sa zoznámil s jednou Nemkou, čo došla na bajku a chcela teraz trekovať a kopec vecí je chýbalo a tak. Tak sme pokecali a požičal som

jej svoj kompas. Stejne mám vlastne 2 a ja som blízko konca.

Doma v DE robí ako fyzioterapeutka a keďže som bol v kraťasoch, tak bez toho, aby som dačo povedal, mi oznámila, že mám problém s ľavou nohou, a že teda ak chcem, môže sa mi s tým pohrať. Bolo to príjemné. Volá sa Anke. Zdá sa, že mám na také šťastie. Pozri denník Južná Amerika :)

Pätnásty deň - 10.08.2005, streda

Poraňajkoval som prvýkrát niečo iné ako müsli. Zvláštny to pocit. Pomaly som sa pozberal a šiel sa pokúsiť dostať na juh k jazeru odkiaľ som si to chcel došľapať späť k Myvatnu. Nezastavovalo nič, a tak som šľapal, šľapal až som dospel k rozhodnutiu, že teda keď nejde, tak nejde a pojdem peši a dakde v polke to otočím a po svojich sa aj vrátim.

Cestou som sa stavil v Dimmurborgir, čo je taká oblasť, kde sa láva pri vytváraní hlúpostí skutočne vyšantila. Vyzeralo to celkom pekne. Pokochal som sa, pofotil a zas začalo pršať. Ignoroval som a pokračoval na juh. Bola to zaujímavá krajina. Taký prechod z kamenia Sprengisanduru a rovno do lávy okolo Myvatnu. Keď človek prichádza z Myvatnu, tam to začína tak nenápadne, sem-tam nejaký kus lávy, až sa to prevalí úplne.

Lialo. V kuse. Na 35 km som sa otočil. Keď som prechádzal okolo fariem pristavil som sa pri mne domorodý mladšas, že ako sa mi páči počasie v najsuchšej oblasti Islandu. Ja reku, že fasa. Tak sme pokecali. Študoval 6 rokov v Mníchove. Prezradil mi tajomstvo, že tam a tam sú super miesta a on sa rád prechádza, tak či by som zajtra nešiel s ním. Ja, že kľudne, keby som nešiel preč. Až keď sme sa rozlúčili, mi napadlo, že štýl akým to povedal a celkový jeho výzor, či on nebol zo 4% menšiny. Tajomstvo, prechádzka . . . každopádne bol milý.

Na hlavnom ťahu, napriek tomu, že som bol jak myš, mi zastalo auto a tak som nemusel šľapať po asfalte. Nakúpil som niečo lepšie pod zub a spravil dobrú večeru. V stane som našiel papier od Anke, že si to rozmyslela a ide bicyklom. To mi tiež niekoho pripomína . . .

Šestnásty deň - 11.08.2005, štvrtok

Ráno sa trochu vyčasilo. Neplašil som sa. Poraňajkoval, pobalil a nechal zatím boty sušiť, keďže sa konečne uvoľnil radiátor. Boty celkom preschli a dokonca vyšlo aj slnko a s ním zasa tie mušky hnusné Myvatnácke. Tak som sa schystal, obul polosuché boty a pobral sa. Na rozlúčku som si ešte dal skyrové mlieko — to som práve vymyslel ako alternatívu k jogutovému mlieku — a pobral som sa.

Bolo príjemne teplo a kým som vyšlapal na kopec nad Myvatn — čo je asi 4 km⁴ — boty boli skoro suché. Doschli ďalších pár kilometrov. Pokúšal som sa nájsť starú poštovú cestu a aj sa podarilo. Tak som šiel chvíľu ňou, chvíľu popri a tak.

Prvých 18 km bolo príjemných. Som sa rozhodol dnes to robiť po šestinách. Potom sa počasie začalo serinkať a od 24. km som šľapal zasa v daždi. 30 km prestávku som ani nerobil lebo bolo mokro. Na 36. km som konečne narazil na most, ktorý som mal vidieť z 10 km vzdialenosti, no ale asi z iného počasia. Tesne predtým som stretol autobus ČSAD, České Budejovice. Myslel som, že už mám halušky, len som nevedel, že z čoho.

Most je to pekný. Malý a súčasne veľký. Pôsobí tu tak osamelo no pritom majestátne. Presne ako ho Ted opisuje v svojej knižke [2]. Popod ním tečie tmavá rieka, na ktorej sa tvoria veľké vlny a moje vodácke srdce zajasalo. Žeby v čase keď tu bol Ted bolo také isté počasie aké som mal ja teraz?

Do kempu boli ešte nejaké 4 km. Normálne by som ostal spať tu, ale predstava teplej vody a možnosť vysušenia vecí ma hnali ďalej. Rovnako to bola sauna. Prejsť 40 km za deň, aj keď v takom počasí je to koledovanie si o otlaky.

Nakoniec som došiel. Najviac ma boleli plecيا od ruksaku. Noha pohoda až na vlhko v botách z čoho som videl dobre rozmočené prsty. Našťastie len jeden malý odtlak na malíčku. No 41 km dobre, ale už také robiť nebudem, lebo to nebolo do pohody.

Najväčšia tyčka bola, že v kempe len studená voda a záchod. To mám aj

⁴Vzdialenosť od jazera, nie výška. :)

keď hodím stan niekde inde a neplatím pritom 500. Keď porovnam s Myvatnom za 700, tak je to dosť predražené. Ináč je to kemp pri farme. Chápem, že privyrobiť si treba, no či práve toto je spôsob ... Teda je, ale mohli sa kus viac posnažiť, lebo kto vie, tak nabudúce zapichne stan radšej pri rieke.

Našťastie už nepršalo len bolo mokro. Tak som postavil stan, doniesol si vodu a už zo spacáku nevyliezol, uvaril rýchlu polievku a zaspal som ani som nevedel ako. Na 10 hodín. Ráno bolo počasie ako keď som zaspával.

Sedemnásty deň - 12.08.2005, piatok

Aspoň že nepršalo. Ponožky narazené napaličky trochu obschli. Poraňajkoval som, zbalil batoh a s mokrými botami v ruke som šiel zaplatiť za kemp — nemusel som lebo písali, že "you can come" v prípade, že správca kempu príde, keď tu ešte nie ste. No ale asi starnem ...

Pýtal som sa na starú post road, tak sa tam na mňa divne dívali, a že asi tam takde, ale v tom počasí ťažko nájsť a teda, či o mne vo Vopnafjördure niekto vie. Nakoniec som z nich ale nejaké info dostal a plán bol jasný.

Zašiel som ešte na vedľajšiu farmu na teplú kávu s mliekom a koláčik a hodil som boty na radiátor. Takto si tu sedím už pol hodiny, píšem, suším boty a nútím sa vypadnúť. Už toho začínam mať, v takomto počasí, dosť. Čakám kedy sa rozpadnú boty a špekulujem, či nemám vraziť dnu sáčky, lebo prechod cez lúku po daždi znamená, že zasa si uvedomím, že boty nie sú nepremokavé ako bývali. Nič iné mi nezostáva len ísť, kým je viditeľnosť aspoň nejaká ...

Pred odchodom z kávy som sa do tretice spýtal, no začal som tým kopcom, okolo ktorého mám ísť. Oni, že oni chodia Jeepom inokadiaľ, no dá sa aj tak a najlepšie mi bude popri starom telefónnom vedení, lebo stĺpy stále stoja. Vraj tak raz šli koňmi a do Vopnafjörduru to trvá deň. Čiže peši za dva dni to mám. Super, nič viac som nechcel. Zapísal som sa im do Guestbooku, vypýtal si sáčky a vypadol.

Obul som aj sáčky, zbalil stan a okolo jednej vyrazil priamo z kempu, keďže tým smerom šla nejaká cestička. Plán bol 30 km, aspoň. Ani nie po 1 km som narazil na stĺp a v diaľke som videl ďalšie. Pohoda. Až na to, že som bol

nejaký unavený. Asi tých včerajších 40. To, že som vyrazil neskôr malo jednu výhodu. Vietor trochu presušil trávu. Takže som nebol hneď mokrý ako prasa. Stejne som sa tešil kedy vystúpam do oblasti, kde sa tráva nerosí. Chodí sa tam preda len lepšie.

Cesta sa tiahla, tak ako som predpokladal, no tak ako sa mi dnes nechcelo, to snáď nikdy. Po 10 km som povedal, že takto to ďalej nejde a dal priestor aj pevnej vôli. Na 13. km vyšlo na chvíľu slnko, no podľa predpokladov, na 14. km začalo pršať. Je to na hovno. Som tu už vyše dvoch týždňov a len 2 dni bolo celý deň pekne.

Na 16. km som narazil na domček. Bol pod sedlom, ktorým sa prechádza na hlavný hrebeň. Krásne urobený na prespatie pre prechádzajúcich. Super. Škoda, že ja som mal pred sebou ešte min. 14 km. Na mape nebol a očividne o ňom vedia len domorodci, lebo v Guestbooku som našiel len Islandčanov. Je ale pravda, že Guestbook začali v 2005, takže v ňom toho veľa nebolo.

Posedel som a šiel ďalej. Vyšiel som až do vyše 800 m, čo je na Island dosť vysoko a začal zostupovať. Na juhu boli dosť divoké kaňony, čo mi pripomenulo to, na čo ma upozorňovala ženská, že ísť južnejšie je dosť o držku.

Tak som postupne zliezal a ukrajoval km a vzdal sa toho, že spravím cez 30, no pod 30 som ochotný nebol. Nakoniec presne na 30. km bolo treba brodiť riekou a tak som prebrodil a zapichol. Bolo 23:00. To som kus dnes prehnal. Zajtra sa musím donútiť vyraziť skôr.

Osemnásty deň - 13.08.2005, sobota

Budík bol na deviatu. Aj som vstal. Avšak raňajky a všetko, takže som vyrazil až o 11. No to je o hodinu a pol skôr ako včera. Ledva som začal, už bolo brodenie rieky. Čo už. Prvá päťka v pohode, no druhá bola čistý otras. Narazil som na bažiny, potom brodenie najväčšej rieky, akú som dotera brodil, a potom zasa bažiny. Čistý humáč. Ani nebolo kde oddýchnuť, lebo furt som sa sral vo vode. Cez tie bažiny šiel predomnou nejaký motorkár a podľa stôp, ktoré nechával, som mu nezávidel. Nakoniec do toho ešte začalo aj pršať. Žeby ma to ešte bavilo, povedať nedá. Mal som toho dosť a povedal

som si, že najrýchlejšie ako sa dá, opúšťam Island.

Môžem osrať nejaké pekné hory, keď viditeľnosť je taká, že som sa ani nedokázal zorientovať. Matne som tušil, kde som. Keby nebolo tých stĺpov, tak v tomto čase ťažko prechádzam.

Na 16. km som zbadal farmu. Hurá. Zdá sa, že môj odhad bol dobrý. No tie 2 km k nej ešte chvíľu trvali. Stavil som sa na farme, že 2 sáčky, lebo v botách som mal jazero. Najprv otvoril otec, ktorý angličtinou nevládol, a tak zavolať na dcéru, že je tu dačo pre ňu. Prišla, pekná prsnatá, a že čo pre mňa môže spraviť. Tak ja, že 2 sáčky. Nechápala, ale dostal som, čo som chcel.

Od farmy to bolo do Vopnafjörduru ešte 20 km podľa mapy. Maj som už 18, takže 38. Zdá sa, že som to včera s tou polovicou, trochu neodhadol. Ale už to bolo po ceste, čo som v tomto vlhku ocenil. Nič moc, ale kilometre ubiehali a na 25. som som v tej hmle v diaľke zbadal more. Hurá. Žeby som ale nejak jasne povedať nedalo. Proste som šiel a naviac ma trápilo 5 km, ktoré som práve šlapal.

Šlapací robot. Človek proste ide, ide, môže si do toho pohvizdovať 3 hodiny tú istú melódiu a ide. Stretlo ma zasa pár ľudí, myslím že aj matka prsnatej a tak divne sa dívali niektorí. Žeby som už tak smrdel?

Do Vopnafjörduru som dorazil až za tmy. Bolo to viac než 20. Viem, že som šlapal už 40. km, ale nejak mi to neprišlo. Bol som v stave ísť ďalej, len nebolo kde. Prišiel som o 10 hod., takže som stihol otvorenú benzínku. Tam mi povedali, kde je kemp, že bar je otvorený — chcel som zapíť úspech — a že nič odtiaľ nechodí — chcel som stadiaľ nejak vypadnúť. Tak som sa poďakoval a vypadol. Do kempu. Teda dorazil som sa ešte čipsami a skyrom⁵ na raňajky.

Kemp mal byť zadara a tak som dúfal, že tam bude aspoň voda. Bola. Aj teplá sprcha. To, že zadara už nie je, ma netrapilo. Je na peknom mieste, som tu sám a vychutnávam. Spravil som si paradajkovú polievku so špagetami, na čo som sa už pár dní tešil a zaľahol. Snívalo sa mi o nejakom človeku, čo prešiel krížom peši cez Island :)

⁵Skyr je ináč niečo podobné nášmu jogurtu.

Devätnásty deň - 14.08.2005, nedeľa

Zobudil som sa sám už pre ôsmou. Asi som chorý. A mám chuť sa rýchlo zbalit' a niekam šľapať. No niet kde. Asi by som mal chytiť do ruky moje rozmočené boty a ono ma to skľudní. Tak som radšej zasa použil sprchu, tentokrát aj šampón a mydlo a vychutnával si to. Potom v pohode poraňajkoval a popísal.

Došiel chlapík,že vraj za kemp, tak som mu zaplatil a povyzvedal, kde je info office. Nejak ma ponavigoval. Tak som to pobalil a pobral sa do prístavu, kde to malo byť. Je jasné, že keď ja vstanem ráno, tak úrady začínajú o 11. Ešte, že som tam prišiel 10:55. Ženská prišla dačo po jedenástej a dozvedel som sa od nej, že som v totálnej riti, a každý tu má auto, a nič tu nechodí, a bus stojí na zastávke Vopnafjörður Cross Roads, ktorá je vzdialená 54 km, a ide o 14:00, takže ak ho chcem chytiť, tak sa mám pohnúť. Tak som sa jej teda pekne poďakoval a pohol som sa. Smerom k benzínke, kde som si dal skyrove mlieko.

Vyšľapal som si to mimo "mesto" a začal stopovať. Bolo 11.30. Prvé auto sa objavilo tak za pol hodiny, no nič. Vzalo ma druhé, no i to len 15 km. Dost' na križovatku, po svojich bolo stále ďaleko. Medzitým som zistil, že mám pri sebe cestovný poriadok, a že na daný bus je prípoj do Reykjavíku a to by znamenalo Reykjavík dnes večer. O to viac som chcel čosi stopnúť, no nič nechodilo, a čo šlo, tak nezastavilo. Príchodom pol druhej som začal strácať nádej a o druhej stratil úplne. Ešte bola malá nádej, že chytím nejaké auto do Akureyri a tam chytím Reykjavík o 17.00. O 15.00 aj daná nádej pohasla.

O 15.30 nakoniec zastalo auto, a ja že teda na Cross Roads a on, že kam som chcel, a ja že teda mi ušiel bus do Akureyri. Tak aj že on tam ide, a že teda ak chcem, tak ma vezme až tam. Chcel som, lebo ak nič, tam mi ušetril 40 euro na bus a ďalšie problémy s transportom.

Celú cestu pršalo. Klasika. No bolo to milé viesť sa miestami, kde som ešte pred pár dňami šľapal. Porozprávali sme sa o krajine, o botách — mal také ako ja a bol tiež spokojný — a cesta zatiaľ ubiehala. Stihol som si aj naštudovať kedy mám zajtra bus a kde chcem ostať. O 18.00 sme tam boli a hodil ma priamo do kempu. Super.

Stále pršalo, tak som rýchlo postavil stan a šiel si kúpiť lístok na ráno 9.30. Budíček je o šiestej, keďže tu majú vraj super bazénový komplex a otvárajú o 7:00. Potom som sa dal zháňať letenky. Očividne som pred týždňom zaváhal, lebo lacné boli až na štvrtok. No ale ešte pred 5 hodinami som nevedel, že kedy budem v Reykjavíku, takže čo. Nakoniec som zobral cenový kompromis, na stredu ráno. Ostanem na Islande dlhšie než som chcel. A utorok strávim v Blue lagúne. Pohoda. O 19:00 som vypadol, keďže zatvárali, a šiel som hľadať ďalší internet. Smola. Nedeľa.

Nakoniec som skončil v Kaffe Paris, kde už síce internet nemajú, no rozhodol som sa tu si dať červené víno za včera. Mali 4 značky. Talianske, španielske a 2 chilske. To druhé bolo Gato Negro. Bolo rozhodnuté. Kto čítal denník z Patagónie, vie prečo. Tam to síce bolo lacné víno z krabice, no to nevádi. Keby som veril na osud, tak poviem, že toto nebolo len tak náhodou. Takto poviem, že to bola príhoda, ktorá potešila.

Počasie bolo sychravé. Prešiel som sa hlavnou ulicou o dĺžke 50 m, navštívil som tax free shop, kde boli veci pre turistov. Drahé, ako všetko na Islande. Takmer som aj niečo kúpil, no nakoniec som si povedal, že v Reykjavíku to musí byť lacnejšie. Cestou do kempu som šiel takým pomalým flákajúcim sa krokom a pristavil sa pri billboardoch, kde boli fotky z knihy o Islandčanoch. Je to knižka s takými šialenými fotkami "normálnych" Islandčanov a k tomu popis ich života typu: Olaf už stovky rokov na svojej farme chová čierne ovce a každú pozná po mene a zdraví ich ako priateľov. alebo: Rodina Björgovcov už storočia loví tulene. Dnes to nerobia pre bussines, ale z dôvodu zachovania tradície. A na fotke rodina Björgovcov a pred nimi kopa čerstvo zabitých tuleňov. A podobne. Niektoré fotky sú tam fakt veľmi dobré. Niektoré dzivé.

Večer sa nezaobišiel bez dažďa. Našťastie ale bol to lepší kemp, takže tam bol prístrešok na varenie. Zaradil som svoj MSR do rady hučiacich MSR a varil nejakú polievku. Ešte furt mám 3. Bez dlhých rečí som ešte večer zbalil batoh do tej miery do akej sa dalo, nastavil budík na 6:15 a pobral sa spať. Ráno som plánoval stráviť 2 hodiny v bazéne, pred odchodom busu, a to znamenalo byť o siedmej nastúpený. Našťastie plaváreň je cez plot a busová stanica o 300 m ďalej. Malé mestá majú predsa len svoju výhodu. Človek sa až tak

nenachodí. A to som v druhom najväčšom meste Islandu ...

Dvadsiaty deň - 15.08.2005, pondelok

Zobudil som sa tak 15 minút pred budíkom. Celý trik je v tom, že sa človek nejde večer vyčúrať. Zhora zato ale čúralo statočne. Takže stan som zbalil v serióznom daždi. Asi som už spomínal, že ma ten dážď tuná prestáva baviť. Opustil som kemp a prešiel tých pár metrov k plavárni. Očividne radi ráno plávu. Bolo nás tam zo 30. A bolo to príjemné. Očividne voda zo zeme. Najchladnejšia mala 29° a bola v bazéne na seriózne plávanie. Najteplejšia 43°, v jednom z malých bazénikov. Rád by som to tu navštívil v zime. Sedenie v horúcej vode je tuná naozaj národným športom.

Nechcelo sa mi, no pred deviatou som opustil bazény, zasa popáchal hygienu a šiel na bus. Prišiel som asi 5 minút pred odchodom. Tak som sa nabusil (odvodené od nalodil) a o 9:30 sme vyrazili. Boli sme tam dvaja, ale postupne ľudia pribúdali. Bus zastavoval na takých divných miestach uprostred nikde a zrazu tam bol Jeep a v ňom ľudia čakajúci na bus. Asi ako moja včerajšia Cross Road. Iný kraj, iný mrav.

Počasie bolo v duchu posledných dní. Buď bolo pod mrakom, alebo bolo pod mrakom a pršalo. Ráz krajiny kopcovitý, no zelenší v strede a občas sme šli okolo fjordov. Tak mi napadlo, že som radšej mohol zobrať vedľajší bus, ktorý šiel cez Kjölur cestu. No ale potom som sa skľudnil. Trvá mu to o 3 hodiny viac, je o 20€drahší a ja som ešte chcel pochodiť Reykjavík.

Občas bola zastávka na benzínke. Na jednej benzínke sme chvíľu čakali na zaujímavý párik. Dvaja mladí na bicykloch plne nabalení plus vozík a 2 decká tak vo veku 2–3 rokov. Tiež sa nabusili s bicyklami a deckami a smerovali na Reykjavík. Tak ja som s nimi dal nejakú tú reč a sú to dosť vegetáci. Decká majú fakt 2 a 3 a flákajú sa s nimi po Islande už štyri týždne. Vraj keď mali len jedno a rok staré, tak to bolo ľahšie, lebo to toľko nevážilo. Tak som si tak predstavil Mikušákovú, akoby reagovala na návrh ísť s 3-ročným deckom na bicykloch kolo Slovenska. Na rozlúčku som si ich nafotil, nech niekto netvrdí, že kecám a nech mám rukolapný dôkaz pre svoje tvrdenie, že cestovanie s

malými deťmi nie je problém pre deti, ale pre mozog matiek.

Vonku svietilo slnko. Až som tomu neveril. V kľude som si to došlapal do kempu. Jeden jediný kemp v Reykjavíku, ale dobrý. Cestou som sa musel povyzliekať, lebo slnko "pražilo", no posledné kroky pred kempom som začal robiť veľmi rýchlo, lebo ako ináč, začalo pršať. Tak reku, aspoň nech postavím stan za sucha, keď som ho už balil za dažďa. To je asi tak všetko, čo som za sucha stihol . . .

Tak som si aspoň navaril, lebo to bolo pod strechou a pozoroval jeden pár, ktorý som síce nepočul rozprávať, ale boli na 200% Česi. Proste takí typickí echt Česi, jak vystrihnutí z knižky "Poznaj národy sveta". Potom som ešte narazil na 3 baby — Česky — a tie boli v pohode. Veľa som sa od nich naučil. V kempe okrem toho, že tam bol roh, kde ľudia odkladali pred odchodom palivo, ktoré nepoužili, bola tam aj kuchyňa, kde boli dve police, dosť plné, a baby tu už takto N-tý deň kráľovsky žili. Mal som z nich pocit, že to dovedli do dokonalosti.

Ísť večer do mesta ma prešlo počas dažďa, no nakoniec šli baby, tak som sa k nim pridal. Flákali sa 3 po Islande nejaké dva týždne, boli na juhu v horách, kde ich takmer odfúklo aj so stanom počas nejakého silnejšieho vetrička, ktorý im dokrivil stan, no a plné hlavne intenzívnych zážitkov sa vracajú domov pomaly.

Výhoda, že som šiel s nimi spočívala aj v tom, že mi ukázali pár flekov, kde by som sa asi sám nedostal, zaujímavý park s ešte zaujímavejšími sochami — bohužiaľ neosvetlenými a bola už tma — potom pár budov, o ktorých som vedel, že sú, no nevedel som, čo sú zač a podobne. Bol to dobrý večer, hoci zasa začalo pršať.

Dvadsiaty prvý deň - 16.08.2005, utorok

Ráno pršalo. A poriadne. Vstal som síce o desiatej, podľa plánu, no nevidel som to na 3 hodiny bicyklom v centre, ako som to pôvodne plánoval. Baby už úradovali a vymetali kuchyňu, keďže ráno odchodiaci ju zásobili čerstvým zbožím . . .:)

Tak som sa aj ja po dlhom čase dostal k chlebu a džemu a tak. Baby mali naplánovaný autobusový trip ku gejzíru a Gulfosu cez Píngueril. Tak sme sa začali lúčiť, keď jedna z nich — Jana — začala, že jej zmizol uterák, ktorý nechala cez noc v sprchách a nakoniec k rovnakému poznaniu dospeli aj druhé dve. Tak sa tam rozčuľovali, že ako je to možné, a že asi ich upratovačka vyhodila, a jak to teda mohla a tak.

Nakoniec Jana upratovačku našla a vrátila sa s víťazoslávnym úsmevom. Upratovačke uteráky smrdeli, tak ich hodila do práčky a za pol hodinky ich dostanú čisté. Tak sme sa na tom dobre pobavili. Očividne sme všetci zvyknutí na kempy u nás doma, kde by takýto uterák asi fakt skončil v koši.

Nakoniec som sa donútil aspoň na dve hodiny do mesta. Tak som sa naobliekal, rozlúčil s babami a vyrazil. Tam to ešte šlo — fúkalo od chrbta — no naspäť som sa pomaly nevedel dostať. To, že sa k tomu pridala na dôvažok dážd', pripomenúť snáď už ani nemusím.

Balil som sa v najväčšom ležaku. 15:45 pre mňa mal prísť bus, ktorý ma hodí do Modrej lagúny a potom večer na letisko. Plánoval som to najprv trochu ináč a to, že si to na letisko došlapem, lebo už ma chytá žravá nálada po podanom výkone a to je nebezpečné.

Bohužiaľ som ale zistil, že všetci ponúkajú už len balík — cesta tam a späť/letisko plus vstupné — a tak som si, že to už. Využijeme.

Čakajúc v daždi na bus som sa zoznámil s Talianom vyzerajúcim ako Nemec — Matheom — a jeho babou, Nemkou vyzerajúcou ako Talianka — Kristínou. Smerovali kam ja a tak sme spoločne hromžili na počasie, keďže tu boli 2 týždne a mali v podstate to isté, čo ja.

Modrá lagúna je vraj najznámejšia turistická atrakcia Islandu. Asi preto som sa o nej dozvedel asi až tam. Mnohí vraj lietajú medzi Amerikou a Európou cez Island, kde sa stavia na pár hodín v BL (Blue Lagune) a idú ďalej. Je to v podstate termálne kúpalisko s modro-mliečnou vodou, keďže je plná šeliakovej chémie, ktorá vraj neskutočne dobre pôsobí na pleť. Ešte hrozí, že tam opekniem.

BL je ináč vedľajší produkt hydrotermálnej elektrárne a vznikla in the middle of nowhere z vody odtekajúcej z elektrárne. Keďže je to uprostred

kopca lávy, tak to pôsobí dosť divoko. Ešte aj budovy kolo postavili v čiernej, takže s tou mliečnou vodou to pôsobí ako v čiernobielym filme.

Počasiu bolo jak stvorené pre dačo také. Vonku bolo 11° a padal pichľavý, studený, horizontálny dažď. Bus na letisko bol o deviatej večer a tak to bolo 5 hodín sladkého ničnerobenia. Je to dosť veľké a v každom rohu má voda inú teplotu až po neznesiteľne horúcu bo a je tam ešte aj sauna. S tým stuenným dažďom je to naozaj relaxačný raj. Aj keď musím priznať, že to nie je pre oko až také wav ako sa opisuje.

Čas zbehol relatívne rýchlo a tak sme sa pobrali na letisko. Väčšina letela až neskôr, takže vystúpili pri kempe, no a Matheo, Kristína a ja sme šli až na letisko. Plán bol prespať v hale. Ako prvé mi do oka udrela tabuľa, že pasažieri cestujúci ráno nesmú v hale prespávať. Tak sme si povedali, že to ignorujeme.

Keď som míňal v automate posledné drobné na čosi sladké, tak keď to vypadávalo, tak sa to zaseklo a nemal som ani prachy ani sladkosť. Paráda. Tak som tam ešte chvíľu s párikom posedel a potom sa pobral von, kde som sa chystal navariť polievocku a zbaviť sa posledného paliva. Žiaden vhodný flek som nevedel nájsť až nakoniec som našiel malý kopček, za ktorým bolo ideálne závetrie. Podľa zdupanej trávy veľkosti stanu som pochopil, že som tu nie prvý.

Polievka bola do studenej vody. Neznášam také, ale aspoň som si to všimol včas. Tak som ju najprv pekne rozmiešal, aby neprihorela a potom šiel nabootovať benzinák. Prehra, zapaľovaču došiel plyn. Horko-ťažko som z batoha vyhrabal zápalky v núde a nakoniec nabootoval. Polievka aj tak prihorela, lebo som ju pravidelne nemiešal. A prihoreli aj špagety. Neznášam studenovodné polievky. No dalo sa to jesť.

Naspäť na letisko sa mi nechcelo, a tak som si tam ľahol na karimatku. Po čase som vybral aj spacák, lebo začala byť kosa. Bolo nejako sychravo, čo až tak navadilo, no začal sa točiť vietor. Tak som to ignoroval až do štvrtej, keď začalo naozaj pršať. Kua. Technika karimatka na vrch bola nepoužiteľná, lebo bolo mokro aj dole.

Dvadsiaty druhý deň - 17.08.2005, streda

Tak som vstal, zbalil sa a šiel do haly. Párik si spal pokojne na stoličkách a vedľa nich pár ďalších. Bol tam už čulý ruch a check-iny fungovali. Tak som šiel v klude popáchať hygienu, čo mi trvalo snáď pol hodiny, pripraviť batoh do cestovného stavu a okolo pol šiestej, čo bolo 2 hodiny pred odletom, som sa pobral checknúť sa in. Ešte som okom pozrel, kde a tam stálo: FLIGHT DELAYED. ESTIMATED TIME 12:00 ...

Recept

Potrebuje:

- slaná ryba
- paradajky
- cibuľa
- zelená fazuľa, (asi) hrach
- varené zemiaky
- ihličie, tymián
- čierne olivy

Postup: Rybu, paradajky, cibuľu a fazuľu varíme. Potom pridáme zemiaky a olivy. Na záver dochutíme ihličím a tymiánom.

Obsah batoha

1. Oblečenie

- trička
- slipy
- rukavice
- šustak spodok
- elastak spodok
- pertex
- ponožky - hrubé
- ponožky- tenké
- termo tielko
- uterák
- vybrami
- čelenka
- fliska 2x
- kraťasy
- neoprén na kolená
- šatka
- plavky
- bunda hrubá

2. Spanie

- stan
- karimatka
- spacák
- obal batoh

3. Doklady

- pas - ID
- kniha ICELAND
- mapy
- nemčina + slovník!
- poistenie
- karty, money
- budík

4. Žrádlo

- vložky
- mlieko
- polievky
- ryža
- špagety
- čaj
- vitamíny

5. Lieky

- acylpirín
- čierne uhlie
- rumalay
- masage krém
- obvaz
- náplasť
- antiseptik
- vitamíny

- voltaren
6. Iné
- benziňák
 - elovka
 - GPS
 - nabíjačka
 - lyžička
 - paličky
 - foták
 - ešus
 - chyták na ešus
 - termoska
 - zápalky
 - zapaľovač
 - statív
 - šitíko
 - lieky (viď. Lieky)
 - slnečné okuliare
 - opaľovací krém
 - mydlo
 - sandále
 - mobil
 - sracák
 - pasta, kefka
 - zošit
 - poistenie
-
 - šampón
 - sviečka
 - izofólia
 - páska lepiaca
 - h. vreckovky
 - hrnček
 - štikaka
 - kompas
 - pero
 - flauta

Pohyb

28.07.	Reykjavik - Pinguellir	51,7km	A25	
29.07.	Pinguellir - ...	38,5km	A5	
30.07.	... - Gulfoss/východ	40km	A10	
31.07.	Gulfos east - brod	35km		
01.08.	brod - Sprengi 1	35km	A10	
02.08.	Sprengi 1 - Sprengi 2	27,3km		
03.08.	Sprengi 2 - Sprengi 3, E.HUT	35km		
04.08.	Sprengi 3, E.HUT - Sprengi 4	25,1km		noha
05.08.	Sprengi 4 - Laugafell	23,7km		noha
06.08.	oddych	0km		noha
07.08.	Laugafell - ...	30,6km		noha
08.08.	... - Myvatn	140km	A131	noha
09.08.	oddych - Husavik	3km		noha
10.08.	Myvant - juh, náhrada 08.08.	35km		noha
11.08.	Myvant - kemp za mostom	41,1km		
12.08.	kemp za mostom - hory	30,0km		
13.08.	hory - ...	41,1km		
	SPOLU	453,4km		

Literatúra

[1] Lonely Planet: Iceland

[2] Trevis, E.: A Solo Walk Across Iceland

Figure 1: Takto som šľapal ...